

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 4191/19
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Невена Вукашиновића, председника већа, судије Иванке Спаховић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, ул. Царице Милице број 2, против туженог СЗ „Прима стан“ д.о.о. Београд, ул. Жоржа Клеменсоа број 23, кога заступа пуномоћник Љубисав Ђуричић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 30.452,70 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 8 П 6243/2018 од 14.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 8 П 6243/2018 од 14.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 8 П 6243/2018 од 14.05.2019. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу јавног извршитеља Владимира Николића из Београда Иивк 2261/17 од 28.12.2017. године у целости. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 30.452,70 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе главног дуга као у овом ставу изреке. У ставу III обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога, па у жалби наводи да је тужени за време обуставе испоруке електричне енергије био дужан да плаћа приступ систему, имајући у виду да обуставом испоруке не престаје уговор о снабдевању. Тужилац у жалби наводи да тужилац није оператор дистрибутивног система па исти није имао надлежност да туженог искључи са система електричне енергије, коју надлежност искључиво има оператор дистрибутивног система ЕПС дистрибуција ДОО као друго правно лице, те да одредба члана 204. Закона о енергетици предвиђа да ће се искључење са система извршити уколико је обустава испоруке електричне енергије трајала дуже од годину дана па законодавац није изричито одредио временски тренутак када треба извршити искључење крајњег купца, услед чега предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду и усвоји тужбени захтев тужиоца или да исту кине и предмет врти првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу тужиоца, тужени је оспорио изнете жалбене наводе тужиоца и предложио да Привредни апелациони суд одбије жалбу и потврди првостепену пресуду.

Испитујући првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења првосепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Тачка 1-3. 7 и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је накнада за приступ систему у утуженом периоду.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је вршио испоруку електричне енергије туженом на две адресе као мерним местима, на адреси Француска улица бр. 67а и Милентија Поповића бр. 1а у Београду. Првостепени суд утврђује да је туженом обустављена испорука електричне енергије на првој адреси дана 14.03.2014. године, а на другој адреси дана 27.10.2015. године. Тужилац је у својим пословним књигама задужио туженог за период од новембра 2016. године до августа 2017. године за износ дуга од 30.452,70 динара на име накнаде за приступ систему, на који период се односи тужбени захтев.

На утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право и то релевантне одредбе Закона о енергетици, важећих у периоду обухваћеним тужбом, па је правилном применом материјалног права нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Правилно првостепени суд налази да тужилац нема право да од туженог потражује накнаду за приступ систему по истеку рока од годину дана од дана обуставе испоруке електричне енергије на означеним адресама као мерним местима. Наиме, одредбом члана 154. став 1. Закона о енергетици (Сл.гласник РС бр.57/2011). односно одредбом члана 204. став 1. тачка 4. Закона о енергетици („Сл. гласник РС“ бр.145/2014) предвиђена је обавеза оператора дистрибутивног система да корисника искључи са система уколико је обустава електричне енергије трајала дуже од годину дана. Како је у конкретном случају обустава електричне енергије на означеним мерним местима извршена 14.03.2014.године и 27.10.2015. године, то правилно првостепени суд налази да је протеком рока од годину дана од наведених датума наступила законска обавеза да се тужени искључи са система, те да се за период након протеча рока од годину дана од обуставе не може захтевати накнада за приступ систему.

Без утицаја су жалбени наводи тужиоца да је купац у обавези да плаћа накнаду за приступ систему за време обуставе испоруке, те да у случају обуставе испоруке електричне енергије не престаје уговор о снабдевању. Тачно је да за време обуставе испоруке електричне енергије у складу са одредбом члана 201. Закона о енергетици (закон из 2014. године) постоји обавеза купца да плаћа приступ систему, али се утужени рачуни на основу којих тужилац поставља тужбени захтев не односе на период обуставе испоруке већ на период након протеча рока од годину дана од извршене обуставе. Такође је тачан жалбени навод тужиоца да у случају обуставе електричне енергије не престаје уговор о снабдевању, односно да исти престаје тек искључењем купца са система, у складу са одредбом члана 67 став 1. Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом. Међутим, како је оператор дистрибутивног система имао законску обавезу да искључи туженог као купца са система, што није учинио, то правилно првостепени суд налази да тужени не може трпети штетне последице услед непоступања оператора у складу са законом, нити тужилац из наведеног може црпети своје право да фактурише накнаду за приступ систему у том периоду. С тим у вези, без утицаја је и жалбени навод тужиоца да он

није оператор дистрибутивног система, те да нема овлашћење да туженог искључи са система.

Правилно је донета одлука о трошковима поступка па тужилац као страна која је у целости изгубила спор, правилном применом одредбе члана 153. ст. 1. Закона о парничном поступку, обавезан да туженом накнади трошкове поступка.

На основу изнетог одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

СИ/ИП/ЕВ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Невен Вукашиновић с.р.**

За тачност отправка